

На едно място видяха малко селце, чийто къщурки бяха пръснати около шаварливо блато.

Орфей постоянно питаше кога ще стигне до големия град на брега на красивото море. Но владетелят все клатеше глава, мърмореше нещо, но не казваше точно и ясно още колко път им остава. Най-сетне стигнаха до една голяма река. Орфей гледеше от колата като гръмнат. Тази река беше много широка, мътна и се влачеше като великански сив смок между гъсти върби, раkitаци, тръстики и буйни треви. На места, дето пътят се отбиваше през спокойните прохладни върбалаци, реката изчезваше от погледа, и Орфей, застанал на малкото прозорче на колата, чакаше да блесне пак мътната вода. На едно открито място се виждаше голям речен завой. Там спряха за малко, хем конете да си поотпочинат и да си похапнат, хем Орфей да разгледа по-отблизо реката. Водата се губеше в посока към синкавата планина сред рамка от големи, тежки, гъстозелени върби, чиито клони се плакнеха в самата река. Някои от кочияшите и прислужниците се съблякоха набързо и се гмурнаха да се къпят. Орфей гледеше учуден. Тези хора плуваха толкова леко, че той им завидя. Те обещаха да го научат да плува, когато стигнат в столицата. Нека почака той — като морската вода не е виждал. Но кога ще стигнат? Когато пресекат тази голяма река, която извива и се влива надолу в морето, ще пътуват още ден-два, и ще стигнат в големия град. Керванът потегли пак и спря сред полето при голям извор. Там разпрегнаха и останаха да спят. Запънаха конете, наредиха стражата, нагласиха леглата и си легнаха. Орфей дълго не можа да заспи. На няколко пъти той става. Нощта беше безлунна, спокойна, небето гореше в жарава от звезди, откъм реката появяваше лек, при-